

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

ZAAD ONDER DE DOORNEN?

DEZER DAGEN HAD IK OP REIS EEN TREFFENDE ontmoeting met een jonge dame, blijkbaar rijk en van goede familie. Uren zaten wij met eenige anderen in dezelfde afdeeling van den treinwagen, en het was mijn vrouw en mij opgevallen, dat zij, ofschoon mondain gekleed, toch zoo geheel anders van innerlijk scheen, dan verschillende andere meisjes, die ons voorbijgingen of die wij ontmoetten.

Lang werd tevergeefs uitgezien naar een gesprek, dat gelegenheid zou geven om over het geestelijke leven ons te onderhouden.

Bij de Italiaansche grens scheen het onderwerp te worden benaderd, toen Italië met Nederland werd vergeleken, en een oogenblik werd stilgestaan bij den zegen van het Christelijk Onderwijs in ons land, dat ook zulk een machtigen invloed uitoefent op den geest van een groot deel der bevolking, tot zegen voor heel de natie.

Maar eerst later, toen een zuster van onze medereizigster onverwacht binnentrad, van elders komende om óók naar Meran te reizen, kon over het gewenschte onderwerp van hart tot hart worden gesproken.

Het bleek namelijk uit het gesprek, dat de beide jonge dames met elkander hielden, dat deze zuster ernstig ziek was geweest, dat ook de moeder krank was in Davos, en dat in heel de familie- en kennissenwereld dezer menschen veel en zwaar lijden werd gevonden.

Toen was het mogelijk, bij een oogenblik alleenzijn voor het open venster in het doorlopende spoorrijtuig, samen over ziekte en vergankelijkheid te spreken.

„O, als ik aan al die menschen denk, die ik heb gekend, meelevend in de groote wereld, en die dan plotseling stierven, vraag ik me wel eens af, hoe het toch komt, dat er geen middelen tegen den dood te vinden zijn!”

„Ze waren er, toen de Heere Jezus op aarde was.”

„Ja, dat wordt verteld. Maar is dat niet inbeelding geweest?”

„Nee, het was werkelijkheid. Het beste bewijs daarvoor is, dat ook nu nog kan worden ervaren, — maar dan geestelijk, — dat Jezus kranken heelt. Hij neemt alle ziele-krankheid in een oogenblik weg. Hij geeft ware rust, en maakt het heele leven gelukkig. We weten dit uit Zijn eigen mond, want het is opgetekend in den Bijbel; maar duizenden hebben het ook ondervonden, evenals ikzelf. Vroeger kende ik Hem niet, maar sinds Hij mijn Heiland is, is mijn heele leven één vreugde, ook te midden van allerlei teleurstellingen en krankheden.”

„Ja,” vervolgde de jonge dame, „als men zoo door de straten van een stad als München al die menschen ziet voortjelen, en men weet, hoeveel ellende er heerscht in veler kring, en hoe tenslotte van alles het einde de dood is, dan is men geneigd te denken: Welk een onzin is het leven toch eigenlijk, . . . als er niet iets beters en hoogers voor den mensch is!”

„Dat betere en hoogere is er. Het is in Jezus te vinden. Niet bij de Christenen. Die stellen dikwijls teleur, zooals u zelf naar uw zeggen hebt ervaren. Die hebben soms meer leer dan leven. Die schrikken vaak ook door hun uiterlijk en verboden af. Maar bij Christus. Jezus stelt zich vóór ons, ook vóór u, en biedt Zich aan om in het hart te komen, en het te vullen met Zijn rust en vrede en geluk.”

„Gelooven moet heerlijk zijn, zelfs al is het misschien suggestie. Maar . . . men moet er voor bestemd zijn. Ik althans weet niet, hoe ik zou moeten gelooven!”

„Hoe ik zou moeten? Zoudt u willen? Die weg is dan zoo eenvoudig. Als men gevoelt voor God schuldig te staan, moet men met belijdenis tot Hem gaan, om dan te zien op Jezus, die alles voor zondaren volbracht. We behoeven niets tot onze zaligheid te doen, maar we moeten geloovig aannemen, wat voor onze zaligheid gedaan is, op het kruis.”

„Ik zou wel willen, maar het is mij alles zoo vreemd. Wie zal mij den weg verder toonen?”

„Er is een Boek, dat u helpen kan. In den Bijbel wordt ons gezegd wie Jezus is; wat gelooven is. En die oprecht zoekt, vindt. Wilt u over deze dingen niet eens ernstig nadenken?”

De belofte werd gegeven.

Een gebed gaat thans mee met de onbekende.

Maar zullen de zorgvuldigheden dezer wereld en de verleiding des rijkdoms het uitgestrooide zaad, dat reeds een weinig scheen op te komen, niet verstikken?

God verhoede het!

Men heeft zoo diep medelijden met zulke jonge menschen, die alles hebben, wat ze begeeren, maar wien juist dat ééne ding ontbreekt, dat ze zoo gelukkig zou maken!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

*** L. PENNING

23)

RANDIJK BEGON WEER OVER ARNOLD TE praten, want hij kon 't maar niet vatten, dat Nellie zoo onverschillig tegenover dien jongen man was. Van 't zelfde geloof! Beschaafd, bescheiden! Het was een benijdenswaardige partij.

Toen kreeg het meisje een kregede bui.

„U heeft één zaak vergeten, vader.”

Hij keek haar verwonderd aan.

„Hoe bedoel je dat, Nellie?”

„Mijnheer Bol heeft een hoop geld te wachten, en Otto is een arme jongen.”

Er klonk een zachte spot doorheen. Maar toen ze de woorden had geuit, speet het haar, want het was haar vader, tot wien ze sprak.

Met gepaste bescheidenheid mocht zij echter toch wel een ernstige opmerking maken, en zij herinnerde haar vader aan dat plechtige oogenblik, toen Grootvader op zijn uiterste lag, en met de stervende hand dat ontzagwekkende gebaar maakte in de richting van dien schamelen wandtekst.

Randijk was verbaasd over die opmerking — wat had Arnold in vredesnaam met dien wandtekst te maken?

Zij was met het antwoord vlug gereed. Arnold had er niets mee te maken, maar zij zooveel te meer. Als zij hem nam, dan zou het zijn, omdat zijn vader rijk was; het geld zou den doorslag geven. Niet de liefde, de hartelijke toegenegenheid, maar het geld, terwijl Jezus waarschuwde: „Wacht u voor de gierigheid!”

Randijk gaf er geen antwoord op. Het scheen, alsof een stem uit verre gewesten tot hem sprak, en hij verviel in diepe gepeinzen.

Zoo bereikten zij de woning, terwijl de wethouder nog even stil stond op de stoep.

„Hoe vind je dien naam, Nellie: Het Huis van Geluk?”

Nellie meende, dat er veel aan vast zat.

„Dat doet het ook,” was zijn antwoord.

De stem was mild en zacht; ook scheen er iets droevigs doorheen te klinken, terwijl Alberdien bij zijn binnenkomen met innerlijke voldoening opmerkte, dat haar man veel kalmer was geworden.

Nellie dischte het avondeten op; de oude, gezellige toon heerschte aan tafel, en toen het eten was afgelopen, sloeg Randijk den Bijbel op. Hij bladerde er in, totdat hij had gevonden, wat hij zocht. En hij las het hoofdstuk¹⁾ ten voeten uit; met trillende stem en een ontroerd gemoed.

O, het was ook, om er van te ontroeren! Daar werd gesproken van de Godzaligheid, die een groot gewin is met vergenoeging; van voedsel en deksel, waarmee de Christen zich vergenoegen zal, terwijl die rijk willen worden, in verderf en ondergang zullen verzinken. . . .

Toen het tiende vers was gelezen, staakte de huisvader een oogenblik het lezen.

„O vrouw!” zei hij, „welk een waarheid! Ze is verpletterend! De gierigheid, eindigend in zelfmoord!”

Alberdien antwoordde niet, en Nellie antwoordde

1) 1 Timotheüs 6.